

[Jesper Simonsen.]

er saa anstødeligt, at det af den Grund ikke bør offentliggøres. Men bortset fra dette maa den engelske Presse, medens en Sag staar paa, referere saa meget, den vil.

Men den maa derimod ikke tre Ting: Den maa ikke supplere Oplysningerne, den maa ikke kommentere dem, saa længe Sagen staar paa, og den maa for det tredie ikke kritisere Sagens Behandling, saa længe Sagen staar paa. Thi, siger de engelske Jurister og den engelske Teori derom, vi skal ikke have Retspleje paa den Maade, at der sker ligesom en Slags Forhaandsprocedure i Pressen, en Slags Procederen for eller mod den tiltalte fra Pressens Side.

At de engelske Regler saaledes er kommet ind paa klare Linier, hænger sammen med den omfattende Medvirken af Lægmand i den engelske Retspleje. Dette har gjort, at man i høj Grad maatte vare sig for, at de Lægmand, der skulde medvirke i den enkelte Sags Behandling, ikke ligesom paa Forhaand var indtaget for det ene eller det andet Standpunkt i Sagen gennem Bladenes Behandling af den.

Det, at Pressen ikke maa supplere det, som fremkommer i Retssalen, betyder netop, at Pressen ikke maa gaa ud paa egen Haand og søge at skaffe sig Oplysninger om de Personer og Forhold, Sagen angaar.

Kravet om, at den ikke maa kommentere, strækkes saa vidt, at den end ikke ved karakteriserende Tilføjelser maa tage Standpunkt til Sagen. Der foreligger Retsafgørelser for, at et Blad end ikke havde Lov til i et Referat af en Sag at tale om det grupvækkende Mord i den og den Gade. Ordet „grupvækkende“ maatte ikke bruges. Der maatte refereres fra det offentlige Retsmødet om *Mordet* i den og den Gade, idet det forelaa oplyst, at der var begaaet et Mord; men nærmere at karakterisere det ved at kalde det grufuldt, brutalt, eller hvilket Ord der nu var benyttet, maatte Pressen ikke, thi alene derved havde man paa en Maade taget et Standpunkt i Sagen.

For det tredie maa der ikke kritiseres, før Dommen er afsagt. Men naar Dommen er afsagt, maa naturligvis Behandlingen af Sagen, lige fra Politiets Behandling til Domstolens Behandling, kritiseres indenfor de i Almindelighed tilladte Grænser.

Jeg skal da sammenfatte mine Bemærkninger om Offentligheden derhen, at jeg anser det for overmaade nødvendigt at have den fulde Offentlighed, ogsaa i den Forstand, at Pressen maa referere i den kriminelle Retspleje, men at man paa den anden Side maa ønske og kræve, at Pressen ikke forud

tager Standpunkt for eller imod den tiltalte, og at Pressen ikke gør Fortræd med Hensyn til Sagens Oplysning ved paa egen Haand at gaa ud og indhente Oplysninger. Og jeg vil tilføje, at jeg tror, disse Krav bliver det endnu mere nødvendigt at søge fyldstgjort, end det har været hidtil, naar vi skal have Lægmand med i det store Omfang, hvori det foreslaas i det foreliggende Lovforslag.

Der er endnu en enkelt Ting at føje til. Fra Paatalemyndighedens og Politiets Side hører man ofte den Anskuelse fremsat, at Offentlighed skader Sagens Oplysning: naar de, som kender noget til Sagen, muligvis er impliceret i den, gennem Referater kan faa at vide, hvordan Sagen ligger, hvilke Oplysninger der er fremkommet, kan de indrette deres Taktik derefter, og Politiets Opgave bliver vanskelig.

Jeg tror ikke, dette har noget som helst paa sig. Jeg slutter dette fra min egen Erfaring gennem en dog ikke saa kort Aarrække, men jeg bygger det ogsaa paa, hvad jeg har set i England.

I engelsk Ret gælder en gammel Regel, allerede fra 1848 tror jeg, som gaar ud paa, at Retten kan lukke Offentligheden ude under den kriminelle Sags Forberedelse, altsaa under Forundersøgelserforhørene, naar Retten skønner, at offentlige Forhør vil kunne virke hindrende for Sagens Oplysning. Denne Lovbestemmelse er altsaa Udtryk for den samme Bekymring, som er kommet til Orde herhjemme. Men det er ganske interessant at se, at denne Lovbestemmelse praktiseres overhovedet ikke, skønt den bestaar den Dag i Dag.

Jeg henvendte mig for at faa Klarhed over dette Problem til en engelsk Dommer, der sad i en af de store engelske Politiretter, hvor Forundersøgelsen foregaar, og spurgte ham, i hvilket Omfang man fandt denne Regels Anvendelse paakrævet. Han svarede mig allerførst: Vi kan ikke lukke Dørene af den Grund. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at det kunde man ifølge den Lovbestemmelse, som fandtes fra 1848. Han tager sine Bøger frem og ser paa det et Øjeblik og siger: Ja, De har Ret, den Lovbestemmelse gælder ogsaa, men den bliver aldrig brugt; nu har jeg siddet i 16 Aar i denne den største Politiret i England og deltaget i disse Sagers Behandling, og jeg kunde oven i Købet ikke huske, at denne Regel gjaldt.

Dette er vel et stærkt Argument for, at det praktiske Liv ikke har haft nogen Trang til at lukke Offentligheden ude af den Grund, thi saa var det selvfølgelig sket.

Hvad Umiddelbarheden angaar, er den